

Στάθης Καλύβας *

«Δεν μας χρωστάει κανείς τίποτα μόνο και μόνο επειδή είμαστε Ελληνες»

Η ελληνικότητα είναι αίσθημα τη συνείδηση;

Είναι ένα σύνολο συνειδητά επιλεγμένων αλλά και υποσυνειδητά φιλτραρισμένων προσωπικών βιωμάτων, πεποιθήσεων, παραστάσεων, μνημών, ακόμα και αισθήσεων. Υπάρχουν τόσες ελληνικότητες όσες και Ελληνες, και ο κοινός παρονομαστής τους, η συλλογική ελληνικότητα, αλλάζει συνεχώς περιεχόμενο και σχήμα.

Τι ποιο μικρό ελληνικό αγάπησα;

Το συμιακό γαριδάκι.

Η υπέροχη εκδοχή του Ελληνα.

Οι νεοί άνθρωποι που δημιουργούν με επιτυχία στο διεθνές ανταγωνιστικό περιβάλλον χάρη στις ικανότητες και τη σκληρή δουλειά τους - κυρίως επιστήμονες, αλλά όχι μόνο. Οι ηλικιωμένοι άνθρωποι της ελληνικής επαρχίας με την κατασταλαγμένη σοφία τους, καρπό δύσκολων εμπειριών και ενός πολιτισμού που χάνεται. Και, ιδίως, όσοι επιμένουν να κάνουν τη δουλειά τους στη σημερινή Ελλάδα με αγάπη ή απλά με τιμότητα και ευσειδησία, παρά τα τεράστια καθημερινά εμπόδια, την παντελή έλλειψη αναγνώρισης και τον περιρρέοντα κυνισμό. Είναι περισσότεροι απ' ό, τι νομίζουμε και αν η χώρα εξακολουθεί να λειτουργεί, αυτό οφείλεται σ' αυτούς.

Αυτό που με χαλάει.

Η απίστευτη γενίκευση της διαφθοράς στη χώρα μας. Και τη κυριαρχία, εν είδει «τοτεμήτης» σκέψης, μιας απλουστευτικής και πρωτόγονης αριστερόστροφης ιδεολογίας που ντύνει ό, τι πιο οπισθιδρομικό με τον μανδύα της «προσθετικότητας» για να συντηρήσει το σημερινό τέλμα, μέσα στο οποίο ανθεί η διαφθορά.

Προσόν τη μειονέκτημα να είσαι Ελληνας σήμερα;

Τίποτα από τα δύο. Το ζητούμενο είναι η ταυτότητα να λειτουργεί ως αφετηρία δημουργίας, όχι ως σύνθημα ή άλογο. Δεν μας χρωστάει κανείς τίποτα μόνο και μόνο επειδή είμαστε Ελληνες.

Παράγει πολιτισμό ο Ελληνας της νέας εποχής ή μένει κολλημένος σε μια ρητορική ελληνικότητα;

Ας το δούμε αισιόδοξα. Υπάρχουν αρκετοί θύλακοι πολιτισμού: η μουσική, το θέατρο και η λογοτεχνία - αλλά και πιο ασυνήθιστοι χώροι δημιουργίας, όπως η γαστρονομία στα χέρια του Ελληνοαμερικανού μάστορα Μιχάλη Ψιλάκη που μετουσιώνει, στη Νέα Υόρκη, την ελληνικότητα σε δισφροητη και γεύση.

Με ποια ταυτότητα οι Ελληνες περιέρχονται στον σύγχρονο κόσμο;

Μια Αμερικανίδα φίλη μου έλεγε πως στην Ελλάδα όλα είναι δύσκολα, όμως στο βάθος των πραγμάτων υπάρχει μια μεγάλη ευκολία. Αντίθετα, στην Αμερική όλα γίνονται με ευκολία στην επιφάνεια, αλλά δυσκολεύουν πολύ όσο πιο βαθιά πηγαίνει κανείς. Αυτή η «βαθιά ευκολία» που μας διακρίνει είναι ένα σημαντικό, και ίως παραγνωρισμένο, στοχείο της σύγχρονης ταυτότητάς μας.

Το ελληνικό μου «γιατί» κι ένα «πρέπει» που πέταξα.

Με θλίψει διαίτερα (και λόγω επαγγέλματος) η τρομακτική παρακμή του εκπαιδευτικού συστήματος στη χώρα μας, σε όλες του τις βαθμίδες, αλλά με αποκορύφωση την ανώτατη παιδεία. Μου φαίνεται απίστευτο το γεγονός πως αδυνατούμε να αντληθούμε πια στο χώρο της εκπαίδευσης οι επιπτώσεις των άστοχων επιλογών και της διαιώνισης της σημερινής κατάντιας είναι καταστροφικές. Δεν υπάρχει ασφαλέστερος δείκτης υποθήκευσης του μέλλοντος και υπανάπτυ-

ξης για μια χώρα από την υποβάθμιση της παιδείας της.

Ο Ελληνας ποιητής μου.

Ο Μιχάλης Γκανάς που κατορθώνει να περιγράψει τη σύγχρονη ελληνικότητα με μια χαρακτηριστική λεκτική οικονομία και ομορφία.

Η αδιαπραγμάτευτη ελληνική αλήθεια μου.

Ενα από τα πιο διαδεδομένα στερεότυπα είναι η απαξίωση της Αθήνας ως απαίσιας ταμεντούπολης, αποτέλεσμα άναρχης ανάπτυξης. Ας μου επιτραπεί μια διακροφετική άποψη, που προέρχεται από την εμπειρία μιας μακρόχρονης παραμονής σε πολλές πόλεις του εξωτερικού. Κατά παράδοξο τρόπο, η άναρχη ανάπτυξη παρήγαγε μία πόλη που δεν είναι, απαραίτητα, όσο απάνθρωπη θέλουμε να πιστεύουμε. Σήμερα είναι γενικά αποδεκτό πως η «ορθή» πολεοδομική λογική των προηγούμενων δεκαετιών με έμφαση στα ψηλά κτήρια, στους τεράστιους ανοιχτούς χώρους, στα πράσινα προάστια, στην αραιή δόμηση και στην αυστηρή διάρεση χρήσεων γης παρήγαγε τεράστια οικολογική επιβαρυνση και απρόσωπες πόλεις όπου κανείς πια δεν περπατάει στους δρόμους. Από την άποψη αυτή, η Αθήνα είναι παραδόξως τυχερή που απέχυγε το πείραμα της «σχεδιασμένης ανάπτυξης». Παρά τις καταστροφές και τα πραγματικά της προβλήματα παραμένει, ιδίως στο κέντρο, μια ιδιαίτερα ζωντανή και ελκυστική πόλη. Με τις κατάλληλες παρεμβάσεις θα μπορούσε να γίνει πραγματικά καπτηληκτική.

Η Οδός των Ελλήνων στον παγκόσμιο χάρτη - ορίστε την.

Ο κοσμοπολιτισμός και η εξωστρέφεια. Η ελληνικότητα πάντα έβρισκε την πληροέστερη έκφρασή της μέσα σε ένα περιβάλλον ανοιχτό σε ρεύματα και ιδέες - αντίθετα από τον επαρχιακισμό και τη ομφαλοσκόπηση που ενίστε επιβάλλονται.